

[Miljøministeren]

des til sædvanlige gødskningsformål på den dyrkede del af ejendommens jordtilliggende.

Begrundelsen for det stillede spørgsmål giver mig anledning til at fremhæve, at retsvirkningen af en godkendelse efter miljøbeskyttelsesloven bl. a. er den, at godkendte virksomheder opnår en vis retsbeskyttelse, for så vidt angår adgangen til at gribe ind over for virksomheden gennem påbud og forbud.

Ifølge by- og landzoneloven kræves ikke tilladelse til opførelse af ny bebyggelse, som er erhvervsmæssigt nødvendig til en ejendoms drift som landbrugsejendom. Det samme gælder ombygning og tilbygning til bestående bebyggelse.

En omlægning af driftsformen på en landbrugsejendom vil således normalt ikke kræve en zonelovstilladelse, idet det ikke er zonelovens hensigt at regulere de forskellige former for landbrugsdrift.

Om oprettelsen af en »svinefarm« ligger ud over, hvad der kan betragtes som driftsmæssigt nødvendigt, må afhænge af de konkrete forhold på stedet. Det vil bl. a. afhænge af ejendommens størrelse og antallet af svin.

Spørgsmålet, om der kræves tilladelse efter by- og landzoneloven, afgøres af amtsrådet. I første omgang er det imidlertid kommunalbestyrelsen, der som byggemyndighed må tage stilling til, om et konkret projekt om oprettelse af en »svinefarm« skal forelægges amtsrådet til afgørelse.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg i sager, der har været indbragt for ministeriet, ikke har set eksempler på, at zonelovstilladelse til oprettelse af »svinefarme« er blevet nægtet.

Som bekendt indeholder den gældende landbrugslov ikke nogen bestemmelse, der præciserer, hvorledes en landbrugsejendom skal drives. Men i det af landbrugsministeren fremsatte forslag til lov om ændring af lov om landbrugsejendomme foreslås det i det ny forslag til § 7, stk. 1, som tager sigte på at formulere en generel jordpolitisk målsætning med hensyn til de almindelige krav, der efter landbrugsloven stilles til driften af landbrugsejendomme, at der tillægges landbrugsministeren bemyndigelse til efter forhandlinger med miljøministeriet og landbrugsorganisationerne at fastsætte regler for landbrugsejendommens forsvarlige erhvervsmæssige

drift. Herunder vil også spørgsmålet om »svinefarme« blive taget op.

Til *justitsministeren* (23/1 78) af:

Voigt (FP):

»Hvorledes vil ministeren sikre erhvervs-køretøjer imod politiets knibtangsangreb på nummerplader, når det er en anden offentlig myndighed, der har fejlet?«

(Spm. nr. 381).

Begrundelse.

Det fremgår af Ekstra Bladet for lørdag den 21. januar 1978, side 3, at politiet for næsen af en bilinspektør og en vognmand klippede nummerpladerne af en taxa. Dette til trods for, at vognmanden havde opfyldt alle de tidsmæssige instrukser. Det kan ikke være rimeligt, at tre forskellige offentlige instanser som centralregisteret, bilinspektionen og politiet ikke kan kommunikere.

Sagen er et bevis på, at indenrigsministeren har ret, når han siger, at offentlige myndigheder opfører sig som skrankepaver i stedet for at vejlede. Jeg betragter det som en selvfølge, at ministeren drager omsorg for, at vognmand Ali Lanawala bliver holdt skadesløs samt får tildelt et erstatningsbeløb for offentlige myndigheders ærekrænkelse af ham.

Besvarelse (31/1 78):

Justitsministeren (Erling Jensen):

På grund af personalemangel har der gennem lang tid været en betydelig ventetid for tidsbestilte syn ved bilinspektionen. Det har ikke alene givet problemer for syn af biler, der skal registreres, men også for afviklingen af periodiske syn.

Ejeren af et køretøj, der skal stille til periodisk syn, får af centralregisteret for motor-køretøjer meddelelse herom 4-6 uger før sidste rettidige mødedato. Fremstilles køretøjet for bilinspektionen, og godkendes det, underretter bilinspektionen centralregisteret herom. Modtager centralregisteret ikke denne underretning, enten fordi køretøjet ikke er blevet fremstillet eller det ikke er blevet godkendt, vil centralregisteret automatisk efter 6 ugers forløb anmode politiet om at fjerne køretøjets nummerplader. Denne anmodning skal